

# PASTE MÉ BERÁNKY!

CECIL duCILLE

(Květen 1983)

Chvála Pánu za výsadu, že jsme mohli znovu přijít do Božího domu. Víte, když si představíte lidi třeba v Rusku, kteří se musejí skrývat, když chtějí uctívat Boha, uvědomíte si, jaké máme štěstí, že tuto výsadu máme. Až dosud můžeme svobodně uctívat Boha, jak se nám líbí. Samozřejmě je nám jasné, že někdo se s tím snaží něco udělat, ale už nikdy se jim nepodaří nám tuto svobodu vzít, protože my teď uctíváme Boha v Duchu a v pravdě. Když jednou začnete Boha uctívat ve svém srdci, už vám nikdo nemůže zabránit v tom, abyste to činili. To je výsada, které se musíme pevně držet.

Nalistujme si v Bibliích 21. kapitolu Jana. Tato kapitola byla napsána po vzkříšení Ježíše Krista. Vidíme Ježíše, jak se zjevuje bratrům. Čtème od 15. verše:

*„A když poobědvali, řekl Ježíš Šimonovi Petrovi: Šimone, synu Jonášův, miluješ-li mne více nežli tito? Řekl jemu: Ovšem, Pane, ty víš, že tě miluji. Dí jemu: Pasiž beránky mé. Řekl jemu opět po druhé: Šimone Jonášův, miluješ-li mne? Řekl jemu: Ovšem, Pane, ty víš, že tě miluji. Dí jemu: Pasiž ovce mé. Řekl jemu po třetí: Šimone Jonášův, miluješ-li mne? I zarmoutil se Petr (kdybych za vámi přišel a takhle se vás ptal, také byste chtěli vědět, o co jde) proto, že jemu řekl po třetí: Miluješ-li mne? A odpověděl jemu: Pane, ty znáš všecko, ty víš, že tě miluji. Řekl jemu Ježíš: Pasiž ovce mé.“ (Jan 21:15–17)*

Dnes ráno chceme mluvit o pasení ovcí a beránků. Ale abychom opravdu pochopili, o čem je tu řeč, musíme jít do řečtiny, protože angličtina ani čeština plně nevystihují, co Ježíš doopravdy říkal a co říkal Petr. Pro slovo *milovat* jsou zde použity dva výrazy: slovo *fileo* a slovo *agapao*.

Ježíš Kristus se Petra zeptal: „Agape mne?“ a Petr odpověděl: „Ano, Pane, fileo Tě.“

Jinými slovy, Ježíš se ho ptal: „Miluješ mě Boží láskou?“ a Petr mu říkal: „Miluji Tě, jak jen jsem schopen, stejně jako miluji svého vlastního bratra. Miluji Tě jako vlastní matku, jako svou vlastní rodinu.“

Petr se dostal na hranici svých schopností a Ježíš se ho snažil potáhnout za hranici lidských možností, řekl: „Agape mě?“ Konečně po třetí Ježíš řekl: „Dobře, ty mě fileo.“ A Petr řekl: „Ty víš, Pane, že Tě fileo.“ A Ježíš řekl: „Dobře, pas mé ovce.“ Nemůžete pást Boží lid bez Boží lásky.

Láska k rodině není dostatečná k tomu, aby vám byla motivací k pasení Božího lidu, protože pasení Božího lidu zahrnuje utrpení. Každá matka ví, co obnáší výchova dítěte, a když se dítě proti vám vzbouří, nevyženete ho, protože je vzpurné. Místo toho uděláte všechno pro to, abyste z něj vyhnali vzpuru. Ale během toho procesu, kdy se z něj snažíte vyhnat vzpuru, se musíte vy sami vzpoury zbavit, protože vzpoura, která je v dítěti, většinou pochází od rodičů. A tak se dítě stává učitelem dospělého, protože vy se snažíte vyhnat vzpuru z dítěte, a zatím máte vzpuru sami v sobě. Přijdete na to, že pokud nedokážete odložit svou vlastní vzpuru a začnete jednat s tou situací u dítěte, spíše dítě krmíte další vzpourou, než abyste mu sloužili vysvobozením od vzpoury. Víte, je to proto, že vzpoura je duch. Je to duch. Máme duchy, kteří brání tomu, abychom jedni druhé sytili.

Dnes Bůh  
povolává Boží  
stádo, aby páslo  
Boží stádo.

V této kapitole Bůh řekl Petrovi, aby pásal Boží stádo, Bůh říká služebnostem, aby pásli Boží stádo. Ale dnes Bůh povolává Boží stádo, aby páslo Boží stádo. Přišli jsme na místo, kdy je Tělo tím, kdo sytí. Amen.

Chápete, co vám říkám? Natáhnete ruku, vezmete jídlo a dáte ho do úst, ale ve chvíli, kdy se jídlo dostane do úst a začne postupovat do trávicího systému a tělo ho začíná zpracovávat, začíná posílat živiny do různých částí těla. Takže vlastně tělo krmí tělo, přestože potrava se původně dostala do úst pomocí ruky. Kdyby ale tělo neposilovalo ruku, ruka by neměla sílu zvednout potravu k ústům. Jsou lidé, které musí krmit někdo jiný, protože jejich ruce jim jídlo nedonesou do úst.

Bůh má dnes ráno zvláštní poselství pro naše duše o tom, že máme zodpovědnost. Nejde o situaci, kdy to můžete udělat, když se vám chce, nebo to nemusíte dělat, když se vám nechce. Ale je to příkaz Boha, který

říká: „Miluješ-li mě, máš-li tu agapé lásku k Bohu, máš-li aspoň tu fileo lásku, kterou miluješ svou rodinu, budeš pilný v tom, abys pásal Boží stádo.“

Víte, mnozí z nás žijeme vedle svých sousedů a ani je neznáme. Mnohokrát jsem se tím také provinil. Potkáte je, řeknete dobrý den a nic víc. Ten souseď může zemřít a jít do pekla, a vy jste ani nehnuli prstem, protože jste si hleděli svého. Budeme se z tohoto muset vymanit a začít trpět. Zaklepete u souseda, on vám práskne dveřmi před nosem, a vy začnete trpět, abyste se k němu přiblížili. Vycouváte z toho? Ne, zkusíte jiný způsob, jak se k němu dostat, protože to je vaše práce, vaše služba. Už nejde o to, že to můžete nebo nemusíte udělat.

Řekl: „Šimone (Petře), synu Jonášův, miluješ-li mne?“

Zeptejte se svého vlastního srdce: „Miluji agape svého bratra, svou sestru? Miluji agape svět?“ Je to nepříjemná situace, agape svět, když o to nestojí. Házejí vám to na hlavu. Ale vzpomínám si na dobu, kdy jsme tam venku v hříchu byli my. Když jste potkali dívku, se kterou jste se chtěli seznámit, našli jste si způsob, jak s ní promluvit. Amen. Halelujah. Našli jste si způsob, jak s ní promluvit. Znam jednoho člověka, který pracoval pro ďábla, a ten muž se chtěl seznámit s určitou dívkou, tak se zřítil ze schodů až dolů přímo před ní a roztrhl si při tom kabát – aby získal její pozornost. A vyšlo to. No ano. Musím se smát, když si vzpomenu na některé z triků, které jsme kdysi používali. Děláte všechno možné, abyste dosáhli svého. Získali jste, co jste chtěli. A teď Bůh říká: „Nyní v Kristu Ježíši jsi méně příčinlivý v tom, co od tebe Bůh žádá?“

Když jsem se čerstvě obrátil, byl jsem trochu zbrklý, rázoval jsem po ulici a na nic jsem si nehrál, žádné chození kolem horké kaše. Prostě jsem jim rovnou řekl: „Jdete do pekla!“ Halelujah. Víte, co myslím. Než se může dotyčný vzpamatovat a nadechnout, začnete honem mluvit a mluvit, protože chcete získat tu duši. Ano. Pohleděl jsem na duši tam venku a viděl jsem, kam se ubírá, a řekl jsem: „Ježíši Kriste, tohoto chci získat pro Tebe.“ Zavřel jsem se do pokojíku a modlil jsem se k Bohu, a Bůh toho dotyčného přivedl. Tak to bylo.

Jednoho dne jsem jen tak stál u okna a pozoroval, jak venku prší. Jen jsem tak rozjímal a chválil Boha a pozoroval déšť. Viděl jsem, jak v dešti přichází po ulici dívka, byla celá promoklá, crčela z ní voda, ale šla dál. Znal jsem ji, byla místní blázen. Byla prostě úplně mimo. Právě přicházela po chodníku.

Řekl jsem: „Ó, můj Bože, vysvobod' ji, Pane Ježíši.“ Řekl jsem: „Vysvobod' ji teď, prosím. Jestli ji chceš vysvobodit, tak ať přijde k nám domů, ať prostě vejde do dveří.“

Prošla po ulici kolem, ztratil jsem ji z dohledu a čekám tam a říkám: „Bože, jestli ji chceš vysvobodit, přivedeš ji sem dovnitř.“

Asi musela přeskočit plot, protože po ulici se nevrátila a plot vedl tím směrem. V příštím okamžiku vrazila do dveří a stála tam, kapala z ní voda a zírala na mě, prostě šílená. Byl jsem rád, protože jsem věděl, že ji poslal Bůh. Ale vy musíte mít starost. Chápete, co myslím? Musíte mít o lidi starost.

Ve vašem nitru musí být něco, co říká: „Pane Ježíši, můžeš-li si mě nějak použít, abys tohoto člověka spasil, tak mi ho pošli.“

Jdete do nákupního centra a vidíte šílenosti všude kolem. Když jde totiž žena do nákupního centra v plavkách, musí být tak trochu pomatená. Alespoň tak to vidím já. Možná si myslí, že je sexy, ale já myslím, že je bláznivá.

A ve chvíli, kdy někoho takového uvidím, řeknu: „Ó, Bože, můžeš té ubohé ženě pomoci?“

Víte, máte o ně starost. Je to váš obor, je to váš svět. Amen. Ale my nemáme starost jeden o druhého. Když ti Bůh dá zjevení, bratře, nemůžeš si ho nechat pro sebe. Budeš to muset říct bratřím, a když nebudeš mít pravdu, oni tě napraví. Toto Bůh mezi námi dělá.


Takže řekl: „Petře, ty mě miluješ, a proto položíš svůj život, aby ovce a beránci byli nasyceni.“

Protože sycení probíhá ve třech rozměrech. Kristus Ježíš jedná v církvi ve třech rozměrech.

Snažím se říct, bratří, že už nemůžeme fungovat pasivně jako dosud, ale musíme fungovat aktivně. Máte tři rozměry fungování; jednu trojrozměrnou kostku, jednoho Krista, ale ve třech různých rozměrech. V přirozeném máte Krista uvnitř a ten Kristus ve vás vám říká, že Kristus je v druhém bratru. Pokud Kristus ve mně jedná nějakým určitým způsobem, Kristus v druhém bratru jedná zrovna takovým způsobem. Nevznikne tedy problém, že bych musel přesvědčovat bratra o tom, že toto je Kristus, protože on sám přijal stejnou věc.

Někdy vám něco přijde a vy trochu pochybujete: Zajímalo by mě, jestli je tohle vůbec Bůh. Ale najednou přichází druhý bratr a říká to samé. A tak jen řeknete: „Aha, tahle věc mi přišla také.“ Rozumíte, co tím myslím? Toto je Kristus uvnitř. Rozeznávejte vždy tohoto Krista uvnitř v nás.

Dále je tady také Kristus, který je vně. Musíme vždy rozeznávat přítomnost Krista na každém místě. Kristus Ježíš je všude, funguje na každém místě, neustále, kdekoliv jsme, cokoliv děláme, cokoliv říkáme.



Musíme vždy  
rozeznávat  
přítomnost  
Krista na  
každém místě.

Proto když se naučíme mít stálé povědomí Krista, budeme se z Něho bez ustání sytit. A pokud se setkáme s negativní situací, budeme se i přesto sytit pozitivním.

Nevím, jestli rozumíte tomu, co vám říkám. Chodíte po ulici, jednáte s lidmi a jednáte přitom s negativními mocnostmi. Tyto věci přicházejí proti vám, a přesto pokaždé, když si do vás rýpnou, přinese to pozitivní reakci; Kristus Ježíš je s vámi neustále. Řekl: „... A aj, já s vámi jsem po všechny dny, až do skonání světa (to je čas konce věku). Amen.“ (Matouš 28:20)

A potom máte Krista v Těle. Když se scházíme společně, přijde obživení, které tady předtím nebylo. Halelujah. Je psáno: „*Nebo kdežkoli shromáždí se dva nebo tři ve jménu mém, tu' jsem já uprostřed nich.*“ (Matouš 18:20) Ježíš říká: „Kdežkoli se shromáždí dva nebo tři, já jsem uprostřed nich, abych požehnal.“ On s vámi byl už předtím, aby vám mohl požehnat. Kristus byl s vámi, když jste byli sami doma. Kristus byl s vámi o samotě, protože to zaslíbil. Byl tady proto, aby vám požehnal a činil vám dobře. Ale potom sám říká: „Kdežkoli se shromáždí dva nebo tři, já jsem uprostřed nich, abych jim požehnal a učinil jim dobře.“ Nezna-mená to snad, že to musíme oddělit, že je rozdíl v tom požehnat a učinit dobře? Neříká tím, bratře, že On bude v tobě jednat takovým způsobem, který požehná ostatním? To znamená, že se chystá přinést slovo kázání, které nemohl přinést, když jsi byl sám. K čemu dobrému by to slovo pro tebe bylo, kdybys ho vzal a kázal sám sobě? Fungování darů Ducha se má projevit tehdy, když se společně sejdete. Věděli jste to?

Ale vy jste to nerozpoznali, protože když jste se sešli a něco vám přišlo na mysl, řekli jste si: To jsem si vymyslel.

A tak jste nevstali a neřekli jste to, a práce, která měla být vykonána, zůstala neudělaná a vy jste odešli neplodní. Odešli jste domů bez ovoce a ti, kterým jste měli požehnat, odešli také bez ovoce.

Jinými slovy, Bůh říká: „Je to Boží příkaz.“

Znamená to: „Petře, nemáš právo zadržovat bratřím, beránkům, potravu. Oni tu potravu potřebují.“

Tři rozměry působení Krista:

1. Kristus uvnitř
2. Kristus vně
3. Kristus v Těle

Sestry, některé z vás – a toto je slovo přímo od Pána, které mi Bůh mluvil dnes ráno – některé z vás máte dar vyučování a jsou věci, které by se ty malé děti měly dozvědět. A vy jim je nedáváte, protože jste uzavřené, nevydáváte je. Ale Bůh řekl, že lidé, kteří mají dar vyučování, by měli ty věci dětem předávat. Víte, viděl jsem některé z vás, jak se připravujete, kreslíte něco, třeba lva a podobné věci, abyste mohly v neděli ráno vyučovat děti. To jsem viděl dnes ráno ve své vizi a Bůh řekl: „Paste beránky.“

Nejde jen o beránky jehňátka, ty maličké, jsou tu také beránci – dospělí. Jinými slovy potřebují mléko, dokud nebudou mít dost silné zuby a kosti, aby mohli dostat maso. My jsme jim předkládali maso, a to je odrazovalo, protože nejprve potřebovali mléko, maso jsme jim měli dát později. Takovou starost máte mít, tak se máte starat, pečovat jeden o druhého.

Když víte, že to, co se chystáte někomu říct, ho odradí, neříkejte mu to. Neříkejte mu to, řekněte mu něco, co mu požehná, protože o něj máte starost. Chápete, co tu říkáme?

Tohle Ježíš říkal. Učinil ten rozdíl mezi Petrem a velkým apoštolem.

Mohl kázat samé maso, Bůh přece řekl: „Pas mé beránky.“

Takže přestože sami jíte maso a přijímáte všechna ta velká zjevení, abyste kázali maso, berte ohled na jehňátka.

Když jsem byl celý nadšený Ježíšem Kristem a vším Jeho velkým zjevením a zjevením o poslední době, prostě jsem vyrazil, vypálil to všechno a shodil většinu lidí ze židle; víte, prostě jsem je zabil. Zabil jsem je. Ale Bůh říká, že místní sbor musí vzít maso a rozmělnit ho. Vy to

znáte, máte malé děti – dnes jim můžete dát maso téměř od narození, protože to všechno mají ve skleničkách. Je to rozemleté. Je to rozmixované na kaši a můžete tím krmit děti, ale děti potřebují mateřské mléko.

A Bůh říká Petrovi, velkému apoštolovi toto: „Pas moje ovce. Pas mé beránky.“ Amen.

Nezapomínejte, že kvůli Boží lásce ve vás se budete starat o beránky stejně jako o velké ovce. Chvála buď Bohu.

Teď bych chtěl, abyste si našli jiný oddíl z Písma, kde Bůh mluví přímo k církvi. Skutky dvacátá kapitola. Někdo prosím přečtěte Skutky 20:28–29.

*„Budtež tedy sebe pilni i všeho stáda, v němžto Duch svatý ustanovil vás biskupy, abyste pásli církev Boží, kteréž sobě dobyl svou vlastní krví. Nebo já to jistotně vím, že po mém odjítí vejdou mezi vás vlci hltaví, kteříž nebudou odpouštěti stádu.“*

Ano. Chvála Pánu. Umíte si představit Pavla, jak už je skoro na odchodu, už se loučí a říká, že do stáda přijdou vlci hltaví a budou trhat stádo. Avšak stádo, které je dobře živeno, vlk nenachytá.

Stádo, které je  
dobře živeno,  
vlk nenachytá.

Možná jste si všimli, že v přírodě je ustavena taková rovnováha, že když ke stádu přijde lev, aby lovil, vesměs půjde po nejslabších kusech. Uloví slabý kus nebo nějaký starší kus, který klopýtá vzadu. Takže to nejlepší ze stáda zůstane zachováno, protože má sílu běžet a uniknout. A stejný princip platí v duchovní oblasti. Že když někdo přijde s falešným učením, vždy se obrací k ženám. Nesnažím se říct, že

ženy jsou slabší, ale někdy se ženy nadchnou pro takové věci a duchové je nachytají.

Viděl jsem, jak do našeho shromáždění přišel jeden muž. Kázal v pondělí, úterý, ve středu, ve čtvrtek. Potom v pátek vypustil trochu své doktríny „konečného smíření“. Ale po celou dobu během dne navštěvoval ženy. Navštěvoval je a vedl je k tomu, aby věřily v Boží lásku a v Boží dobrotu.

„Bůh je tak dobrý, že by vás nikdy nebyl schopen poslat do pekla.“

Něco v tomto smyslu. Otrávil je. Nasýtil je jedem do té míry, že později rozdělil společenství ve dvě. Ale kdyby ti lidé byli dobře založení

a ukotvení, měli pevný základ, nemohlo by je to smést. Rozumíte? Nemohlo by je to smést, protože v první řadě musíte znát Boha. Když budete Boha znát, budete umět rozlišit, co by Bůh udělal, od toho, co by Bůh neudělal. Chápete, co myslím? Tentýž milující Bůh vylil oheň na Sodomu a Gomoru. A Bůh neotálí se splněním svých slibů, ani není nedbalý svých příkazů, ani nedovoluje hříchu zničit společenství – když má moc tomu učinit přítrž.

Chvála buď Bohu. Řekl: „*Pas Boží stádo, v němžto Duch svatý ustanovil vás biskupy* (episkopos – dohlížel)…” (Sk 20:28) Jsou tedy mezi vámi takoví, kteří mají dohled nad stádem. Kde jsou? Kde jsou? Jsou tu teď mezi vámi, sedí tu přede mnou, ale bojí se přijít dopředu a dělat, co jim Bůh položil na srdce. Víte, je to kvůli Baby-  
lonu, protože tam platí:

„Já jsem pastor.“

„Já jsem biskup.“

„Já jsem starší.“

„Já jsem tenhle.“

„Já jsem ten.“

Bůh vám položí na srdce,  
abyste něco udělali, a ať už to  
uděláte, nebo ne, jste za to  
zodpovědní.

Kvůli tomu se bojíme dělat, co nám Bůh položil na srdce. Ale Bůh vás obviní. Povede vás k odpovědnosti za to, co jste neudělali. Protože Bůh to nedělá tak, že by vám dal funkci, aby vás povýšil, ale položí vám na srdce, abyste něco udělali, a ať už to uděláte, nebo ne, jste za to zodpovědní.

Je to příkaz: „*Paste Boží stádo!*“

Říkáte: „Nevím, jaké je moje povolání. Nevím, k čemu mě Bůh povolal.“

Myslíte, že k vám Bůh přijde a řekne: „Ty jsi tady král?“

„Ty jsi ten a ten?“

„Ty jsi ten a ten?“

„Já jsem učitel,“ a „já jsem tento.“

Ne! Bůh to dělá tak, že vkládá učení do vašeho srdce. Bůh dělá to, že dává do vašeho srdce touhu plakat za Boží stádo. Když jsou někteří lidé znepokojeni tím, co se tu děje, vložil jim to do srdce Bůh. Když předložíte svůj nepokoj Bohu, Bůh vás použije, abyste v té situaci



pomohli. Když začnete Boha poslouchat a začnete pomáhat situaci, víte s jistotou, že vás Bůh ustanovuje ve službě napomáhání v té situaci, až jednoho dne zjistíte, kdo jste. Ale Bůh vám to neřekne, dokud na to nepřijdete sami.

Některým lidem to Bůh řekne a vy nevíte proč. Když to Bůh řekl mně, nevěřil jsem tomu. Prostě jsem tomu nemohl uvěřit. Jsem tak mizerný, že jsem tomu nemohl uvěřit.

Nevěřil jsem tomu, ale řekl jsem: „Dobře, Bože.“

Tak nějak jsem měl pocit, že se mi Bůh snaží zalichotit, aby mě dostal do pohybu.

Řekl jsem tedy: „Dobře, Bože, dám se do toho, udělám, co po mně chceš.“

Ale nevěřil jsem tomu. Jinými slovy, nehrozilo, že bych se tím pyšnil, protože si o sobě moc nemyslím, to vám říkám na rovinu. Nemám o sobě valné mínění, prostě nemám. Vůbec jsem nemohl uvěřit tomu, že bych byl někdo zvláštní nebo něco takového, protože se znám. Víím, že pro stav svojí lidskosti přežívám jen díky Boží milosti. Nesnáším své lidství. Víte to? Už vám někdy vadilo, že jste lidští? Nesnažte se namlouvat si opak. Jste lidští a všelijaké lidské myšlenky se vám honí hlavou a tak dál a vy se za ně stydíte. Amen. Jste pořád ještě lidé.

Chcete být jako Ježíš a říkáte si: Proč nemohu být jako Ježíš, až se zítra probudím? A nebo už dneska večer?

Ale víte, pořád jste ještě lidé. A proto jste nespokojení s tím, jak lidští jste, a protože se vám nelíbí, že jste lidé, tak nějak chápete ostatní lidské bytosti. Je to tak.

Vždycky když se proti vám někdo obrátí, dá vám ránu a zraňuje vás a zkouší to dál a dál, musíte ho pochopit, že je jenom člověk a že se jen poddává stejnému ďáblu, kterému jste se mohli poddat i vy, kdyby se nad vámi Bůh nesmíloval. Když je tedy někdo proti vám, můžete ho pochopit. „*Všechněm všecko jsem učiněn, abych vždy některé k spasení přivedl.*“ (1Kor 9:22)

Bůh řekl: „PASTE STÁDO!“

Abys mohl, bratře, pást stádo, budeš muset sama sebe z velké míry odložit. Protože, řeknu ti na rovinu, to stádo nebude jen tak sedět a otvírat pusy, abys je mohl nakrmit. Budou klást odpor.

Ó, ano. Budou se ti vzpírat. Budou s tebou zápasit.

Budou tě kousat. Ano. Budeš se muset naučit zapomínat na sebe, protože máš drtící sekeru a ta sekera má činit Boží dílo, sytit stádo.

Řekl: „Duch svatý vás ustanovil dohlížiteli.“

Slyšeli jste to? Duch svatý vás ustanovil dohlížiteli.

Položím vám otázku: „Kdo jsou dohlížitelé v tomto společenství?“

A pak vás nechám, abyste si na to přišli sami: „Můj Bože, je možné, že ze mě Bůh chtěl mít jednoho z lidí s očima, které dohlížejí na stádo – a já se tu jen tak poflakoval?“

Amen. Víte, jak už jsem říkal včera bratru Jackovi: To není v tom, že přijde apoštol nebo velký prorok, vloží na tebe ruce a řekne: „Jsi starší – jsi ten a ten – jsi ten a ten, tak praví Pán.“

Jediné, co by ten prorok mohl udělat – kdyby třeba zítra ráno přijel bratr Campbell, přišel by, vložil na tebe ruce a řekl: „Ty jsi starší,“ nebo něco jiného, jenom by potvrdil to, co ti Bůh už předtím řekl. A nejen tobě, ale shromáždění. Protože je-li někdo starším v tomto shromáždění, to shromáždění dobře ví, že v člověku, který přichází, aby se staral o Boží záležitosti v jejich středu, je k tomu schopnost. Nemáme mrtvé údy, protože každý má ve společenství svůj díl práce. Když vás někdo sytí, věřte tomu, že i vy musíte někoho sytit. Nenechte se nikým oklamat. Sytí-li někdo vás, máte zodpovědnost sytit zas někoho dalšího. Amen.

Sytí-li někdo  
vás, máte  
zodpovědnost  
sytit zas  
někoho  
dalšího.

Takže Bůh tady má starší, které určil, aby dohlíželi na stádo. Žádám vás, abyste se modlili k Bohu a zjistili od Boha, co máte dělat – a dělejte to. Ano, dělejte to, a když to bude špatně – shromáždění vám řekne, že děláte chybu. Budou cítit, že děláte chybu. A jste-li špatně, musíte se rychle napravit.

Víte, když Mavis sedí ve shromáždění a já kážu slovo, pokaždé, když ujedu (protože někdy se stane, že ujedete ve svém lidském přemýšlení, uklouznete a řeknete něco špatně), ona to vycítí, protože když jste v duchu a sledujete plynutí Ducha a někdo vypadne, hned to poznáte. Když jste vyvrálí a stane se to, víte přesně, co ten kazatel říká.

Proto jsem nemohl chodit v neděli ráno do církvi. Tak často jsem tu chybu udělal. Je tak bolestné jít do církve a dívat se, jak si hrají, protože

je to samá psychologie. Je to tak tělesné! Posloucháte kázání a je to ryze homileticko-psychologická promluva sestavená v sobotu večer. Víte, co myslím? Víte, taková řeč požehnala těm, kdo nerozlišují v duchu. Člověka, který má rozeznání Ducha, to odstaví a zraní, protože naslouchal člověku, a ne Bohu. Samozřejmě, že mluvili Boží slovo, ale něco vám řeknu: to není pasení stáda. Víte proč?

Můžete vzít Boží slovo a říct, že budete sytit Boží stádo Božím slovem, ale podáte Boží slovo takovým způsobem, že říká něco jiného, než co chtěl tomu shromáždění v tu chvíli Ježíš Kristus říct. Možná to slovo mohlo být kázáno jindy, když Bůh chtěl tomu shromáždění říct něco jiného. Jediné, co nás může nasytit, je mysl Kristova. Rozumíte mi? Správná strava může přijít jedině z mysli Krista.

Je to stejné, jako když máte chuť na nějaké jídlo. Máte třeba chuť na rybu, dáte si rybu a cítíte se uspokojeni. Ale zítra nebudete chtít rybu, budete chtít steak nebo něco jiného. A další den byste si dali kuře. Bůh stvořil vaše tělo tak, že si řekne, co potřebuje. Co myslíte, že se děje, když máte žízeň? Vaše tělo volá, vaše krev chce nějakou tekutinu. Chápete, co říkám? Podobně to funguje i v Těle Kristově. Jedině Boží duch může Tělu říct slovo, jaké skutečně dnes nebo zítra či jindy potřebuje. Proto nevěřím na kázání připravené předchozího večera.

Jeden bratr mi řekl: „Dobře, a když ti Bůh může říct, co máš kázat, ve chvíli, když přijdeš na shromáždění, proč by ti to nemohl říct večer předtím?“

Samozřejmě, že může, a někteří tímto způsobem slovo dostávají. Ale řeknu vám, co se mi stává. Když mi Bůh dá slovo večer předem, stihnu k tomu tolik přidat! Přidám toho tolik, že minu specifický záměr Ducha, co chtěl říct, protože mám v hlavě tolik veršů, které se k tomu vztahují. Jinými slovy, když Boží slovo studujete třicet let a znáte ve své Bibli každý verš, tak vám Bůh řekne jedno slovo, a vám okamžitě vytane na mysli dvacet veršů. Můžete se pokoušet použít všech těch dvacet veršů, zatímco Bůh chtěl říct jen jeden, a když použijete všech dvacet, celé to překroutíte. Jinými slovy, každé poselství má svůj vlastní specifický důraz, rozumíte? Můžete k tomu přidávat a rozebrat to do takové šířky, že si z toho nikdo neodnese tu správnou věc. Anebo přesměrujete hlavní myšlenku poselství někam jinam.

Já sám za sebe chci čerstvý chléb sestupující z nebe. Aby mi Duch Boží dával tu věc přímo, protože to je smlouva, kterou s Bohem mám. Domluvili jsme se s Bohem na tom, že si nebudu připravovat kázání,

abych ho mohl říct Jeho lidu. Chápete, co tím myslím? Takže v žádném případě nemohu kritizovat jiné bratry, kteří to dělají jinak, ale vím jedno: moje konkrétní služba mi to nedovoluje, protože slovo, které vám předávám, musí být prorocké slovo. To znamená, že musí přicházet skrze mě k vám v určený čas přímo od Boha.

Tak syťte stádo. Také se může stát, že budete sytit stádo, a přitom sami nebudete nasyceni. Můžete být tím, kdo krmí a sám nejí. Jen berete jídlo a podáváte ho dál, berete jídlo a předáváte.

Ano, nikdy nezapomenu na večer, kdy mi Bůh řekl: „Přivlastni si to, dřív než to budeš vydávat.“

Myslel jsem, že mi dává slovo, abych ho předal vám. A On mi dával slovo pro mě. Amen. Byl jsem rozpálený vysokou horečkou a Ježíš ke mně přišel a mluvil ke mně. Víte, vždycky je to vzrušující, když za vámi Pán přijde a mluví k vám. Popadl jsem tužku, chtěl jsem si zapsat všechno, co říkal, abych to do rána nezapomněl, až budu kázat v církvi.

Řekl mi: „Ne, ne, odlož tužku. Přivlastni si to.“

Začal jsem opakovat, co mi řekl, opakoval jsem to znovu a znovu, dokud tomu moje srdce nezačalo rozumět. Horečka, nachlazení, bolavý krk, všechno okamžitě odešlo. Druhý den ráno jsem se vzbudil úplně zdravý. Pán mě chtěl něco naučit, ale já jsem to chtěl poslat dál dřív, než jsem to sám použil. Myslel jsem si, že je to pro vás, a ne pro mě.

Bůh říká, že ti, kterým je dán dohled nad Božím stádem, nad těmi, „*kteréž sobě (Bůh) dobyl svou vlastní krví,*“ je mají sytit. (Sk 20:28)

Podívejme se ještě na několik veršů. Najděme si 1. Petrovu 5, od prvního verše:

*„Starších, kteříž mezi vámi jsou, prosím já spolustarší, a svědek Kristových utrpení, a budoucí, kteráž zjevena bude, slávy účastník: Paster stádo Boží, kteréž při vás jest, opatrujíte je, ne bezděky, ale dobrovolně, ne pro mrzký zisk, ale ochotně, ani jako panujíte nad dědictvím Páně, ale jako příkladem jsouce stádu.“* (1Petr 5:1–3)

Syťte tedy stádo příkladem.

Není možné, aby do shromáždění přišel bratr a začal kázat a říkat bratřím, jak se mají doma chovat ke svým manželkám, když on sám nefunguje spravedlivě doma se svojí ženou. Amen. To je věc, která se děje pořád dokola.

Nějaký muž, poradce, rozvodový poradce se uprostřed všeho svého poradenství rozvede. Chápete, co myslím? Radil druhým, a sám sobě neporadil.

Začínáme si uvědomovat, že kázání Božího slova neznamena, že jen tak vyskočíte a kázete, jako já kážu teď tady. Ale kázání Božího slova je příklad. Říkám vám, že dokáže víc než slova či skutky.

Víte, jsme s mojí ženou svoji už přes 30 let a nikdy jsme se nepohádali. Nikdy jsme se nepohádali.

Stalo se nám, že jsme viděli věci jinak, že jsem řekl: „Je to černé,“ a ona: „Je to bílé.“ Když se toto přihodí, ihned se snažím přijít na to, proč mi říká, že to je bílé, když je to černé, a proč mi dokazuje, že to je bílé. Řekneme si: „Dobře, podívejme se na to, jestli je to bílé, nebo černé. Brzy na to přijdeme.“ Potom se dohodneme, jestli půjdeme bílým, nebo černým směrem. Asi nemusím říkat, že většinou jsem to já, kdo je na straně poražených. Ó, ano!

A tak jsem se učil prohrávat. Víte, muž přichází domů s obecnou představou, že má vždycky pravdu. Někdy se stydíte za to, že jste se zmýlili, ale neměli byste se stydět. Žádali jste Boha o pomocníci, a tak tady máte další mozek, který je stejně aktivní jako ten váš, druhého ducha, který je stejně tak aktivní jako váš, druhou duši napojenou na Boha, a v tom je vaše síla. Ale pokud se opovážíte toto Boží dítě, tohoto Božího syna ve svém domě převálcovat, abyste vy měli vždy navrch, zničili jste vaši svatyni. Přesně toto Bůh řekl o satanovi: „poškvrnil jsi svatyně své.“ (Ezechiel 28:18) Jinými slovy, Bůh vám dal ženu, Bůh dal ženě muže proto, aby mezi nimi žádný ďábel z pekla, prostě nic nemohlo povstat a porazit je. Protože, víte, teprve vy dva spolu tvoříte celého člověka. Jeden z vás je pouze část člověka.

Musím se přiznat, myslel jsem si, že mám velký dar rozlišování. Lidi, viděl jsem skrz dvacetimetřovou zeď! Ale zjistil jsem, že v některých oblastech jsem byl úplně slepý. Ptal jsem se Boha: „Tomu ale nerozumím, jak je možné, že dokážu v jedné oblasti vidět tak moc dobře, a v jiné jsem tak slepý?“

Například v oblasti Slova; mohu vidět v oblasti Slova mnohem dále než většina lidí, které znám. V tu chvíli, kdy mi Bůh ukáže Slovo, vidím cestu, jak na to. Vidím i jiné věci, mám dar rozlišování duchů. Ležím na boku a spím, za mými zády vejde dveřmi duch, a já ho vidím. Víím úplně přesně, co je zač, kvůli čemu je tady, vše v tomto smyslu.

Přesto jsem zjistil, že v některých oblastech jsem úplně slepý, a ptal jsem se na to Boha.

Bůh řekl, že to je tím, jak mě stvořil. Zeptal se mě: „Vidíš svůj zátylek?“

Nemáte ani potuchy, jak vypadá vaše hlava zezadu, ale vaše žena se s tím musí vyrovnat každý den. Má váš zátylek na očích celý den a důvěrně ho zná. Ve chvíli, kdy zjistíte, že jste v určitých oblastech slabí, dáte jí prostor. Půjdete za svou ženou a řeknete: „Co si o tom myslíš? Jak se v tom cítíš?“

Je ještě jedna věc, které se mužům nedostává – duchovní citlivost.

Věděli jste, že pět smyslů, které máte – čich, sluch, zrak, hmat a chuť, jsou také duchovní smysly? Bůh by vás nestvořil s něčím přirozeným, co by zároveň nebylo duchovní. Přirozené smysly vás pouze učí o tom, že je pět duchovních smyslů, a můžete mít velmi dobrý zrak a přitom uši jaksi nahluclé. Cokoliv vidíte nebo cítíte, ověřte si, jak to vnímá vaše žena.

Lidé skoro neslyší, co říkáte, ale slyší, co děláte.

Bratři, tyto ženy (ženy, teď neposlouchejte, mluvím k mužům) získaly takové pocitové vnímání, které někdy vůbec nedává smysl. Zeptáte se jí a ona řekne: „Necítím se v tom dobře.“

Řeknete na to: „Proč se v tom necítíš dobře? Není to snad Boží slovo? Nevypadá to snad dobře?“ A tohle a tamto – všechno je v pořádku.

„Ale já se v tom prostě necítím dobře.“

Nedokáže vysvětlit, proč se v tom necítí dobře; nedává to smysl, není k tomu žádný důvod. Přesto to neberte na lehkou váhu, bratři!

Nepomíjejte tento drobný směšný pocit. Říká se: „Něco se mi nezdá, bliká mi kontrolka.“ Pokud chcete posunout tuto židli a necítíte se v tom stoprocentně v pohodě, nedotýkejte se jí. Je to něco, co do vás vkládá Duch svatý, abyste nešli jinam, než vede Duch. Nebudete-li tomu věnovat pozornost, vždycky se spálíte.

Mluvíme o sycení Božího stáda tím, že jsme stádu příkladem. Sytíte je příkladem. Něco vám řeknu: lidé skoro neslyší, co říkáte, ale slyší, co děláte. Je to tak. Skoro neslyší, co říkáte. Věřte mi, že z toho, co mě tu slyšíte říkat, si zapamatujete tak dvacet procent, pokud vám něco z toho

nepřipomene Duch svatý. Ale jste náchylní dělat to, co vidíte, že dělám já.

Snažil jsem se vypíchnout to, že Mavis a já spějeme do bodu, kdy už nebudeme muset nic říkat. Přijdeme, řekneme dobrou noc a půjdeme spát a lidé budou požehnaní a vysvobození. Přesně tak. Přijeli jsme k někomu domů a bylo už pozdě večer. Zalezli jsme do postelí, spali jsme, probudili jsme se a příštího rána zase jeli dál. Další ráno zazvonil telefon a tomu bratrovi, který nás ubytoval, bylo řečeno, co jsme to za hrozné lidi.

Řekl jim: „Ne, to není pravda, protože tito lidé přišli ke mně domů a já jsem do té doby měl doma potíže.“ A pokračoval: „Ty problémy zmizely a od toho dne jsme svobodní.“

Je to tak. Proč? Protože tě doprovází určitý duch, bratře. Jestli jste se zrovna doma hádali a ty jsi bil svou ženu a teď se sebereš a půjdeš kázat, všechno to vypustíš na to shromáždění, aniž by sis to uvědomil. Ten duch se o ně postará. Chápete, co říkám?

Říkám tedy, bratří, že sytíme stádo příkladem. Příklad je nejlepší způsob syčení stáda a nijak to stádo nemůžete oklamat. Stádo ochutná tu potravu, a je hořká. Nevědí, proč je hořká, vy nevíte, proč je hořká. Slova jsou správná, všechno je v pořádku, ale stádo cítí nějakou hořkou pachut'. Bůh říká, že když začneme pečovat jeden o druhého, když začneme sytit jeden druhého v Duchu, zjistíme, že osoba, kterou jsme právě nakrmili, se otočí a začne vám být oporou a také vás sytí. Pohlédněte na svoje tělo. Každý kloub podporuje jiné klouby. (Ef 4:16) Krev musí protékat jedním kloubem, aby se dostala do druhého. Musí tudy proudit krev, abych mohl něco zvednout.

Bůh říká, abychom se dívali na svá vlastní těla, abychom pochopili, co je Tělo Kristovo. Když v Těle není láska, krev se zastaví a potrava nemůže postupovat.

Bratří, v této době se ďábel snaží rozbít domovy. Nikdy jsem neviděl tolik bombardovaných a rozbitých křesťanských domovů. A jsou rozbité jen tak pro nic za nic. Víte, co myslím?

Někdo by si mohl říct: Měli jsme velký problém.

Ale velmi často jde o maličkost. Ona posunula židli, a bratr nechtěl, aby se tou židlí hýbalo. On o tom mluví, a tak se to navyšuje a kupí a ďábel proti vám vrší velkou věc.

Jednou večer už jsme s Mae leželi v posteli a d'ábel skočil přímo mezi nás. Ona se zvedla a napomenula to. Ó, ano.

Napomenula to a řekla: „Vypadni odsud, my tě tu nechceme.“

Proč? Protože každý musí být prozkoušen. Nevěřte tomu, že je jediný muž či jediná žena, kteří by nemuseli tím testem projít. Budete muset ten test podstoupit a budete jím muset úspěšně projít. Věřím, že vztah mezi bratrem a sestrou je to nejpodobnější k Ježíši Kristu a Jeho církvi. Vždycky když to překonáš, milý bratře, zvítězíš. Pokaždé, když to překonáš, když překonáš ten pocit nepřátelství vůči své partnerce – budeš schopen povstat a zvítězit.

„Nebudu si proti němu držet žádné pocity.“

„Nebudu si proti ní držet žádné pocity.“

Protože někdy jsou muži tak ponoření do své práce, kterou dělají ve světě, že úplně zapomenou na své manželky. Abych byl upřímný, prostě se tak soustředí na práci, že zapomenou na své ženy.

Nebo si myslíte: Je uklizená doma, a až budu mít čas, prostě přijdu a přepnu se na ni. Ted' jsem vypnutý a dělám spoustu jiných věcí.

Je to tak. Pracuji venku a někdy přiběhnu domů a mám pocit, že jsem byl dlouho pryč, moje mysl je od mé ženy odříznutá a vůbec nevím, co doma dělá. Možná je tam d'ábel a nějakým způsobem ji pokouší.

Přiběhnu, obejmu ji, políbím a řeknu: „Běžím zas do práce.“

Ó, ano. Během let se naučíte, jak d'ábla porážet, a když tě, bratře, napadne zlá myšlenka, napadne tvoji ženu také. Nevěřte tomu, že to napadne jenom vás, a vaši ženu ne.

Vzpomínám si, že jsem jednou měl shromáždění, a přesně jsem věděl, co d'ábel říká, protože s tím vždycky přišel nejdřív za mnou. Když jsem pak přišel do církve a kázal slovo na to, co d'ábel říkal, bratří byli v šoku.

„Jak jsi věděl, že se mi tohle stalo?“

Věřte tomu, že pastýři se děje to samé, co se děje ovcím.

Takže sycení Božího stáda a dohlížení na něj nemusí nutně vždy být kázání.

Někdo věří: Když mám sytit stádo, musím se postavit a kázat.



Ale je tam někdo, kdo potřebuje trochu lásky. Ó, ano. Rozhlédnete se po shromáždění a vidíte někoho, kdo potřebuje trochu lásky. Neodcházejte domů, dokud tomu člověku tu lásku neprojevíte. Dejte jim vědět, že si jich vážíte. Někdy je poproste, aby vám odpustili, cokoli se mezi ně a vás vklínilo. Protože, víte, nač jsem přišel? Že někdy jsou mezi mnou a druhými lidmi věci, o kterých ani nevím.

Někdo prostě řekl: „Nojo, Cecil.“ Nebo: „Cecil udělal to a to.“

Nikdy jste to neudělali, nikdy jste to neřekli. Možná jste řekli něco, co s tím nemělo nic společného, ale někdo si to špatně vyložil a tak si to nese dál. Někdo si to bude navěky držet a vytváří to překážku. Nemůže přijmout potravu, kterou mu Bůh posílá. Začne vadnout a hynout jen kvůli lži, kterou mu satan nakukal.

Boha milujete  
natolik, nakolik  
milujete  
člověka,  
kterého máte  
nejméně rádi.

Tak dopusťte Bohu mezi vámi plynout. Něco vám řeknu: Boha milujete natolik, nakolik milujete člověka, kterého máte nejméně rádi. Pochopili jste to? Vaše láska k Bohu se neměří podle toho, koho máte nejradši. Láska k Bohu je láska k nemilým. K těm, kteří jsou nehezci, kteří se chovají zle, když je milujete... Každá máma ví,

jaké to je, milovat chlapce, který si užívá a dělá všechny možné nepravosti ve světě. Amen. Ó, ano, každá máma to zná.

Někdy tam zajdu, nemůžu toho kluka obejmout, protože jsem na něj tak nabroušený kvůli tomu, co dělá. A on jde, obejmeme svou matku a vidím, jak si dávají pusy. Je to zoufalé, ale to je to, co potřebuje. Tohle potřebuje.

A tak k nám dnes ráno Duch Boží mluví o sycení stáda příkladem, sycení stáda vlastním životem, o sycení Božího stáda.

Vidím ještě jiný oddíl, který vám dám. Je v 1. Královské 17:4, kde Bůh povolal Eliáše, aby ho sytili krkavci. Bůh povolal Eliáše, aby ho sytili krkavci. Proč to udělal? Proč Bůh nevybral nějaké nádherné čisté pěkné holubice nebo něco takového, aby nosily Eliášovi jídlo? Jak by se vám líbilo dostávat jídlo od vrány? Fúj! Víte, takový je Bůh.

Řeknete: „Ale Bible je dokonalá, proč by Bůh udělal něco takového?“

Přečtěte, prosím, 1. Královskou 17. kapitulu od 4. verše:

*„A budeš z toho potoka pít, krkavcům pak jsem přikázal, aby tě tam krmili. Kterýž odšed, učinil, jakž mu přikázal Hospodin. Nebo odšed, usedil se při potoku Karit, kterýž byl proti Jordánu. A krkavci přinášeli jemu chléb a maso každého jitra, též chléb a maso každého večera, a z potoka pil.“ (1Král 17:4–6)*

Tady to máte – Boží prorok na poušti a Bůh posílá hejno krkavců k pekaři. Právě jste vytáhli horký chleba z pece a krkavci se snesli dolů, chleba popadli do zobáků a jsou pryč. Halelujah. Tak vyprávíte řezníkovi, co se vám stalo za divnou věc, že přiletěli krkavci a vzali vám chleba. A najednou se snesou krkavci k řezníkovi, seberou nějaké maso a odletí – a udělají to ráno i večer.

Kladete si otázku: „Proč se v Bibli píše o krkavci, proč se píše, že proroka sytil nečistý pták?“

Podívejte se do Leviticu do jedenácté kapitoly. Chcete zjistit, co znamenají krkavci? Jaký je význam krkavců v Písmu? Tak si otevřete Leviticus 11 a tam Bůh mluví o krkavcích jako o nečistých služebnostech. Zacházejí s mrtvými věcmi, žerou mrtvé maso, prostě mrchožrouti. Žerou mrtvé maso. Tam venku jsou lidé a jsou služebnosti, které tyjí z těch, kteří nejsou živi v Kristu. Ve čtrnáctém verši se o nečistých ptácích píše: *„Těž sup, káně a luňák vedlé pokolení svého, a všeliký krkavec vedlé pokolení svého.“* A když si přečtete Stánek<sup>1</sup> (nevím, na jaké straně to je), tam se celý Leviticus 11 vysvětluje a mluví se tam o všech těch různých ptácích jako o různých služebnostech. Jsou predátorské služebnosti, které loví lidi. Jsou mrchožroutské služebnosti, mrchožrouti jsou supi, krkavci.

Bůh říká, že proto, že někteří z nás nekrmí stádo, dopouští krkavcům, aby je nasýtí. Od některých těch služebností, které pracují jen pro peníze nebo pro nevím co, můžete získat nějaké dobré jídlo. Pavel říká: *„Někteří zajisté jen z závisti a navzdoru, někteří pak také z oblíbení sobě toho Krista káží. Ti pak, kteříž navzdoru Krista zvěstují, ne v čistotě, ....Kristus se zvěstuje, i z tohoť se radují, a ještě radovati budu.“* (Fil 1:15,16,18) Chápete, co říkám? Jsou tací, kteří to dělají. Říkám, že Bůh umožňuje svým dětem, aby byly nasyceny, proto nepohrdejte každou potravou, která přichází odjinud.

„Ne, já budu jíst jen ze stolu bratra duCilla.“

Nebo: „Já budu jíst jenom z tohoto stolu.“

---

<sup>1</sup> Cecil J. duCille: Mojžíšův stánek

Protože je i dobré jídlo, které přichází odjinud. Bůh jim dovolí sytit Jeho stádo, a tím učiní výjimku v době, kdy zadržuje déšť. Rozumíte?

Bůh řekl, že jednoho dne ty pastýře, kteří pasou sami sebe a nepasou Jeho stádo, odstraní a dá povstat pastýřům, kteří Jeho stádo pást budou. (Ezech 34:2–10)

Jednou jsem Pánu řekl: „Pane, nerozumím tomu, proč dovolíš těmto služebnostem, aby získávaly takové masy lidí a měly je?“

Prostě je mají a krmí je jen takovými drobnostmi, aby si udržely jejich zájem. Vlastně jen takovými sladkostmi – jako když máte malé děti a dáváte jim sladkosti. Ony si chodí pro další, a tak si vypěstují chuť na sladké a už nejedí nic jiného, chtějí jenom sladké.

Řekl jsem: „Bože, jak to můžeš dovolit?“

Víte, na co se mě zeptal?

Řekl: „Chtěl bys, abych je zastavil v tom, co dělají?“

Ta otázka mi odpověděla. Řekl jsem: „Ale ne, Bože.“

Nemůže je zastavit v tom, co dělají, protože kdyby to udělal, kdo by je nasytit? Uděláte to vy? Ujmete se toho a nasytíte ty miliony? Kdybys to, bratře, udělal, dělal bys to samé, co dělají ti bratři, protože ti lidé nebudou chtít nic jiného než to, co dostávají. Museli byste jim dát to, co dostávají, abyste je udrželi při životě. Tak chvála Pánu. Tady skončím.

Bůh říká, že Jeho stádo se potuluje po kopcích jako ovce bez pastýře, a přesto je mezi námi Tělo Kristovo. Říkám ti, Tělo Kristovo: „Pro Krista samého probud' se k životu. Začni si uvědomovat svoji zodpovědnost ve světě, který tě zoufale potřebuje.“

Chápete, co myslím? Pozbyli jsme ducha evangelizace. Cítíte se vůbec někdy v práci jako Boží posel? Nebo když se setkáváte s lidmi venku na ulici? Bůh říká toto: ev-angel – ev-angel je anděl. Vidíte, jste posláni od Boha. Jako Tělo Kristovo jste Bohem posláni do světa s určitým úkolem. Plníte ho? Musíte začít ve vašem středu, a pak začnete tam venku. Ježíš řekl: „*Ale přijmete moc Ducha svatého, přicházejícího na vás, a budete mi svědkové, i v Jeruzalémě, i ve všem Judstvu, i v Samaří, a až do posledních končin země.*“ (Skutky 1:8)

Na závěr si přečteme verš z Efezským 4, a tím se dostaneme k nejpoužívanějšímu verši, který cituji ze své Bible tak často, že ta stránka už tam ani nedorží. Celá epištola Efezským mi vypadává ven od

častého používání. Halelujah. Je na místě to tu přečíst. V Efezském 4 od 11. verše se píše:

*„A onť jest dal některé zajisté apoštoly, některé pak proroky, jiné evangelisty, jiné pastýře a učitele, pro spořádání svatých, k dílu služebnosti, k vzdělání těla Kristova.“*

To znamená, že práce služebnosti nebude vykonávána apoštoly, proroky, evangelisty, pastýři, učiteli. Ale svatí budou vykonávat práci služebností. Je to církev, která musí fungovat. Jste živé Tělo. Musíte chodit a mluvit a fungovat ve světě a přinášet ovoce a nést ovoce podle svého druhu.

Někteří z nás, od té doby, co jsme uvěřili, už nemáme přátele ve světě. Není to pravda?

*„My teď už jsme spasení, my už nemáme přátele mezi hříšníky.“*

Copak nevyjdete ven, a když vidíte dívku, váš duch se k ní nenaťáhne a nechováte se k ní přátelsky, stejně jako to bývalo dřív? To je evangelizace. Jakmile je někde bytost, se kterou máte dobrý vztah, znamená to, že ta bytost je spřízněna s vámi a vy jste Bohem povoláni k tomu, abyste ji k Němu táhli. Už nejsme ve stavu, že by nás oni táhli k ďáblu. Amen. Musíme je milovat. Musíme se k nim mít přátelsky. Musíme chodit na jejich čajové párty. Ano. Uspořádejte večírek u vás doma a pozvěte je. Udělejte si večírek. Já nevěřím na narozeniny, ale klidně nějaké narozeniny využijte, bude-li třeba. Pozvěte je na narozeninovou párty. Nic složitého, naservírujte jim zmrzlinu a nějaký zákusek, prostě ty děti sezvete dohromady. Dejte je dohromady. Uvědomujete si, že mezi dětmi z našeho okolí neděláme práci, kterou bychom dělat mohli? Víte, co bychom mohli dělat? Bratří by mohli posbírat všechny děti z okolí. Rodiče jsou někdy šťastní, když se svých dětí na pár hodin zbaví.

Uspořádali jsme v našem městě akci hlídání dětí a řekli jsme: „Rodiče, každý pátek odpoledne vám pohlídáme děti.“

Uděláte jim pěkný program. Dejte jim trochu zmrzliny, ale také lekci s Ježíšem. Celá tato místnost by byla plná dětí, nebo nějaké jiné místo, které byste měli. Vaše zahrada, kde máte houpačky, a zatímco se někteří houpají, jiné můžete vyučovat o Ježíši.

Znám jednoho bratra, který šel tak daleko, že postavil bazén a měl tam plavčíky. Měl autobus, sehnal nějaký vysloužilý městský autobus a opravil ho. Vždycky posbíral děti na zastávkách a přivezl je. Když přivezl plný autobus, nepustil je nejdřív za zábavou. Nejdřív zpívaly

a měly nedělní školu a ještě hrály a zpívaly a tak dál. A pak je pustil do bazénu a jiné na houpačky a měly se dobře. Maminky byly šťastné, že si mohly tři hodinky vydechnout. Pak jel naložit další skupinu dětí, a když se s nimi vrátil, první skupina se už chystala domů. Tak je naložil a odvezl domů.

Co je to s námi? Co je to s námi? Copak nevidíte, že čas je krátký a že musíme ty lidi zachytit?

Dopusťte Bohu pracovat uprostřed nás. Dobrovolníci, sežeňte nějaké lidi z venku, ty, kteří k nám nepatří, aby přišli a pomohli. Důsledek toho bude, že oni sami budou spaseni. Chápete, co myslím?

Potřebujeme Boží natažení se ven, protože On říká, abychom sytili stádo.

*„Budtež tedy sebe pilní i všeho stáda, v němžto Duch svatý ustanovil vás biskupy, abyste pásli církev Boží, kteréž sobě dobyl svou vlastní krví.“*  
(Skutky 20:28)

Uvědomujete si, že místní církev by měla ovlivnit celou společnost? Ó ano. Přichází čas, kdy je budeme sytit. Musíme se o ně postarat. Jsou tu staří lidé, kteří potřebují, aby je někdo dovezl na nákup, do supermarketu, trochu se s nimi pomodlil, trochu popovídal. Měli by mezi námi být bratří, kteří ochotně večer po práci vyzvednou starší lidi. Někteří z nich už nemohou řídit auto, nemohou nic. Tato pomoc je součástí vaší služby ve vašem okolí.

Bůh říká: „Musíme přestat spát a musíme se probudit a musíme začít dělat to, co po nás Bůh chce.“

Chvála Pánu, protože je to Tělo, které slouží. Čím více Tělo ožije, tím více služby vykonáte.

Pán vám požehnej a ať nám Bůh pomůže Ho opravdu slyšet, slyšet Jeho hlas. Víte, není to tak, že bych pro vás pořád dostával slovo. Někdy když sem přijdu, tak Duch prostě mluví a plyne. Ale tohle, to jsem dostal. Pán přišel za mnou dnes ráno. Ukázal mi ta Písma. Říká mi, jaká je tu potřeba.

Věřím, bratří, že jeden z důvodů, proč máme mezi sebou roztržky a problémy a neumíme to vyřešit, je, že neděláme, co od nás Bůh chce, abychom činili. Amen.

Ale myslím, že Bůh chce, abychom se skutečně sešli a začali pracovat. Víte, Bůh řekne každému, co chce, aby dělal.

Když k vám přijde bratr a řekne: „Myslím, že mi Bůh říká to a to. Jdeš do toho se mnou?“

„Jasně, že ti pomohu.“

A tak něco dělá tam venku a všichni jdeme s ním.

Ale ohledně těch dětí a o sycení beránků, opravdu vás prosím, abyste se sešli, udělali plán a řekli: „Jak to uděláme?“

Jestli je máme vyzvedávat třemi nebo čtyřmi auty, dělejme to, dokud nám Bůh nedá autobus. Protože ten bratr, co měl autobus, později musel koupit ještě jeden autobus. Když jsem se s ním naposledy viděl, měl dva velké městské autobusy a měl dva řidiče, kteří pro něj zdarma jezdili. Byli to dobrovolníci. Pak jim lidé začali přispívat na naftu. Takže nakonec je to nic nestálo, než jejich čas a tu radost, když viděli, jak děti rostou v Pánu. Chvála buď Bohu.

Bůh vám požehnej. Amen.